

Arrest

nr. 40 544 van 22 maart 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Gent, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 januari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent van 30 december 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn geboren te Y. op (...) 1981.

Op 18 september 2009 dient verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familie van een burger van de Unie, met name in functie van zijn moeder.

Op 30 december 2009 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent de beslissing waarbij het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51 § 2 / 51 § 3, derde lid / 52, § 3 / 52, § 4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving / verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 18/09/2009 (datum) door T.B. (...) van Russische Federatie nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

- Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. “

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

In een eerste onderdeel betoogt verzoeker dat de motivatie in de bestreden beslissing niet afdoende is. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker heeft nagelaten binnen de gestelde termijn aan te tonen dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie doch verweerder laat na duidelijk te motiveren aan welke voorwaarden verzoeker precies diende te voldoen en welke stukken hij heeft nagelaten neer te leggen om te genieten van “het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie”. De bestreden beslissing is dan ook niet afdoende gemotiveerd zodat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting ernstig werden geschonden.

Verzoeker heeft op grond van artikel 40ter juncto 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), een aanvraag ingediend tot het bekomen van een verblijfskaart van een familie van een burger van de Unie, met name in functie van zijn moeder die de Belgische nationaliteit heeft.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen; “

Gezien verzoeker ouder is dan 21 jaar dient hij niet enkel zijn bloedverwantschap met zijn moeder aan te tonen en zich bij haar te vestigen doch eveneens aan te tonen dat hij ten hare laste is. Verzoeker dient de aanvraag in op grond van dit artikel zodat van hem kan worden verwacht de inhoud van het artikel en de voorwaarden waaraan hij moet voldoen te kennen. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat verweerder expliciet aan verzoeker heeft uitgelegd welke bewijsstukken hij nog diende bij te brengen.

Uit de bijlage 19ter die werd opgemaakt naar aanleiding van verzoekers aanvraag en die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker als bewijs van zijn bloedverwantschap een gelegaliseerde en vertaalde geboorteakte heeft neergelegd. Daarnaast werd aan verzoeker uitdrukkelijk gevraagd om ten laatste op 18 december 2009 de volgende documenten bij te brengen:

- Attest onvermogen,
- Bewijs van stortingen in het verleden
- Bewijs inkomsten van de moeder
- Bewijs dat verzoeker niet ten laste is van het OCMW

- Ziektekostenverzekering.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tot de dag van de bestreden beslissing met name 30 december 2009 geen enkel document heeft neergelegd. De bestreden beslissing motiveert dan ook terecht: *“Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.”* Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder onzorgvuldig te werk is gegaan, daar hem uitdrukkelijk werd gesteld welke bewijsstukken hij diende neer te leggen en verzoeker reeds vóór de beslissing op de hoogte was welke documenten van hem verwacht werden. Hij kan niet beweren hier geen kennis van te hebben daar de bijlage 19ter door hem werd ondertekend. Ook van verzoeker mag enige zorgvuldigheid worden verwacht. Wanneer hij een aanvraag indient als familielid van een burger van de unie tot het verkrijgen van een verblijf dient verzoeker de hiertoe gevraagde bewijzen tijdig neer te leggen. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij beweert de voorwaarden waaraan hij dient te voldoen niet te kennen, gelet op het feit dat de voorwaarden waaraan hij dient te voldoen zijn opgenomen in artikel 40bis en hij zich voor zijn aanvraag steunt op dit artikel, gelet op het feit dat de concrete neer te leggen bewijzen hem werden opgesomd en gelet op het feit dat de bestreden beslissing verwijst naar de artikelen van het uitvoeringsbesluit bij de Vreemdelingenwet, met name het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat verzoeker niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Gelet op de expliciete vraag aan verzoeker om een aantal documenten neer te leggen, kan hij niet worden gevolgd dat deze motivering hem niet in staat stelt te weten over welke voorwaarden en welke documenten het zou gaan. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond. Uit de bespreking hierboven blijkt evenmin een schending van de zorgvuldigheidsplicht of de materiële motiveringsplicht.

In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat hij samen met zijn moeder, zijn Belgische stiefvader en zijn jongere broer een hecht gezin vormt. Verzoeker legt ten bewijze hiervan een uittreksel uit het bevolkings- en vreemdelingenregister van 5 oktober 2009 neer. Verzoeker stelt dat hij gescheiden van zijn naaste familieleden, onmogelijk een waardig en effectief leven kan leiden in de Russische Federatie. Ten gevolge van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, moet verzoeker het land verlaten en wordt hij gescheiden van zijn moeder, stiefvader en zijn jongere broer met wie hij een hecht gezin vormt. Verzoeker betoogt dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé- en gezinsleven en derhalve een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde rechten en dat deze inmenging moet worden getoetst aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving, namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel. Telkens moeten de belangen worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven. In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt. Het Europese Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de

maatregel, de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken is. In deze benadering is de bestreden beslissing niet gerechtvaardigd noch proportioneel daar deze enkel als gevolg heeft dat zijn recht op privé- en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België waar hij zijn leven heeft opgebouwd en waar zijn naaste familieleden wonen (een familieleden welke hij onmogelijk nog in zijn land van herkomst kan leiden) geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van een dergelijke beslissing.

Inzoverre verzoeker van mening is dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en dat in de motieven van de bestreden beslissing één van de door artikel 8, 2de lid van het EVRM opgesomde doelstellingen moet opgenomen worden alsook dat uit de motieven moet blijken dat de overheid de evenredigheidsstoets heeft gedaan, wijst de Raad erop dat noch de in het eerste middel aangehaalde formele motiveringsplicht vervat in de genoemde Wet van 29 juli 1991 noch het door verzoeker aangevoerde artikel 8 van het EVRM een dergelijke motiveringsplicht omvat zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker de bewijzen heeft neergelegd van zijn bloedverwantschap met zijn moeder. Tevens legt verzoeker bij zijn verzoekschrift een uittreksel uit de bevolkings- en vreemdelingenregisters neer waarmee hij aantoont bij zijn moeder in te wonen. Hoewel verzoeker dit niet heeft neergelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, kan er vanuit gegaan worden dat zij samen wonen als gezin. Hieruit kan afgeleid worden dat verzoeker en zijn moeder als ‘gezin’ dienen beschouwd te worden in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Bijgevolg dient artikel 8, 2de lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, 2de lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de ‘inmenging van het openbaar gezag’ inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer vastgesteld te worden dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, 2de lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door meer in het bijzonder de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds. Verzoeker betoogt dat dit niet het geval is.

In casu werd een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie ingediend. Zoals uit de bespreking van het eerste middel is gebleken, motiveert de bestreden beslissing geheel terecht dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet daar hij niet heeft aangetoond zich in de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie te bevinden. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Verzoeker is onderworpen aan artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet en diende aldus aan te tonen zich in de voorwaarden te bevinden, met name zich bij zijn moeder te hebben gevestigd en ten hare laste te zijn, wat hij zoals uit de bespreking van het eerste middel is gebleken, naliet te doen. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 van het EVRM (RvS 30 april 2004, nr.130.936). Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet staat het recht op gezinsleven geenszins in de weg maar heeft precies tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van

het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140.105). Artikel 8 van het EVRM legt aan de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de gezinswoonplaats van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen noch om hieraan een recht op gezinshereniging te verbinden (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996; EHRM, AHMUT t. Nederland, 28 november 1996). Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoont dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de weigering van een verblijfsaanvraag overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen. Zo dient opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake te zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Het staat verzoeker vrij zich te laten vergezellen door zijn gezinsleden voor de duur van de tijdelijke verwijdering. Verzoeker toont niet aan waarom het onmogelijk zou zijn voor zijn familieleden om hem tijdelijk te vergezellen naar Rusland. Bovendien indien er dan toch sprake zou zijn van een scheiding, betreft het een tijdelijke scheiding daar de beslissing verzoeker niet belet om op een later tijdstip het land legaal binnen te komen eens voldaan is aan de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en wanneer zijn binnenkomstdocumenten in orde zijn. Een tijdelijke scheiding teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfsregelgeving, kan gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de burgemeester of diens gemachtigde, zelfs indien er van een inmenging in het gezinsleven sprake zou zijn, in casu niet als onrechtmatig worden beschouwd. Bijgevolg wordt evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN